

POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **M. R.**

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 grudnia 2021 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k., kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 18 czerwca 2021 r., sygn. akt VI Ka [...], zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 22 września 2020 r., sygn. akt III KK [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

M. R. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od bliżej nieustalonego dnia maja lub czerwca 2005 roku do bliżej nieustalonego dnia grudnia 2005 roku przy drodze W. - O., działając wbrew przepisom ustawy, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci co najmniej 4 kilogramów amfetaminy, które to substancje psychotropowe zbył w trakcie kilku transakcji A. K. w cenie po 8 złotych za jeden gram amfetaminy, celem sprzedaży innym osobom do dalszej dystrybucji, czyniąc

- sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu przed 9 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.;
2. w okresie od początku 2007 roku do bliżej nie ustalonego dnia miesiąca czerwca lub lipca 2007 roku w S., działając wbrew przepisom ustawy, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci co najmniej 6 kilogramów amfetaminy, które to substancje zbył w trakcie kilku transakcji A. K. w cenie po 7800 złotych za jeden kilogram, celem sprzedaży innym osobom do dalszej dystrybucji, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu przed 9 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 22 września 2020 r., sygn. akt III K (...), oskarżony został uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu, a opisanego wyżej w punkcie I czynu, czym wyczerpał ustawowe znamiona występkę z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu przed 9 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 tej ustawy w powołanym brzmieniu przy zastosowaniu art. 64 § 2 k.k. skazał go na karę 3 lat pozbawienia wolności i wymierzył mu obok tej kary karę 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wartość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych. Na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. R. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa przypisanego mu w powyższym punkcie 1 w kwocie 32.000 złotych. Nadto uznano oskarżonego M. R. za winnego popełnienia zarzucanego mu, a opisanego wyżej w punkcie II czynu, czym wyczerpał ustawowe znamiona występkę z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu przed dniem 9 grudnia 2011 roku w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 tej ustawy w powołanym brzmieniu przy zastosowaniu art. 64 § 2 k.k. skazano go na karę 4 lat pozbawienia wolności i

wolności i wymierzył mu obok tej kary - karę 300 stawek dziennych grzywny, ustalając wartość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych. Na mocy art. 45 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego M. R. przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości korzyści osiągniętej z popełnienia przestępstwa przypisanego mu, w powyższym punkcie 3 w kwocie 46.800 złotych. Na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. wymierzono oskarżonemu M. R. karę łączną 6 lat pozbawienia wolności oraz łączną karę 450 stawek dziennych grzywny, ustalając wartość jednej stawki dziennej na kwotę 50 złotych.

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 18 czerwca 2021 r., sygn. akt VI Ka (...), zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że:

1. w pkt 1 orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności złagodził do 2 lat,
2. w pkt 3 orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności złagodził do 3 lat,
3. w pkt 5 na zasadzie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 k.k. przyjmując Kodeks Karny obowiązujący do dnia 23 czerwca 2020 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu nową karę łączną pozbawienia wolności 3 lat i 6 miesięcy,

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego, który zarzucił:

1. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku rażącą obrazę przepisów postępowania:
 1. tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. ,art. 4 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, polegającą w szczególności na nierozważeniu całokształtu okoliczności zaistniałych przy przedmiotowym zdarzeniu, w szczególności faktu, iż oskarżony nigdy nie był karany za handel narkotykami, co niewątpliwie miało wpływ na ocenę strony podmiotowej czynu zarzucanego oskarżonemu;
 2. tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., które miało wpływ na treść rozstrzygnięcia, poprzez dowolną w miejsce swobodnej oraz sprzeczną z zasadami logiki,

wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego, polegającą na uznaniu oskarżonego za winnego zarzucanych mu czynów wyłącznie w oparciu o zeznania świadków A. K. i D. R., podczas gdy świadkowie skorzystali uprzednio z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k. i ich zeznania winny być oceniane z wyjątkową ostrożnością oraz powinny mieć odzwierciedlenie w innym materiale dowodowym w sytuacji, gdy są sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonego, a ponadto wewnętrznie niespójne - podczas gdy, przy prawidłowej ocenie materiału ten powinien doprowadzić do powstania wątpliwości uniemożliwiających wydanie orzeczenia na niekorzyść oskarżonego i wydania orzeczenia zgodnie z treścią art. 5 § 2 k.p.k.;

3. błąd w ustaleniach faktycznych:

1. polegający na przyjęciu, iż oskarżony od bliżej nieustalonego dnia maja lub czerwca 2005 roku do bliżej nieustalonego grudnia 2005 roku przy drodze W. - O., działając wbrew przepisom ustawy, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci co najmniej 4 kilogramów amfetaminy, które to substancje psychotropowe zbył w trakcie kilku transakcji A. K. w cenie po 8 złotych za jeden gram amfetaminy, celem sprzedaży innym osobom do dalszej dystrybucji, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, podczas gdy oskarżony w tym czasie przebywał za granicą w Anglii, co potwierdził zarówno on sam jak i świadek Z. S., a nadto przeprowadzone postępowanie dowodowe nie pozwala na wysnucie tak jednoznacznych wniosków, w sytuacji, w której Sądy obu instancji nie ustaliły czy w/w okresie oskarżonego podróżował samolotem lub innym środkiem transportu na trasie Polska-Anglia;
2. polegający na przyjęciu, iż oskarżony w okresie od początku 2007 roku do bliżej nieustalonego dnia miesiąca czerwca lub lipca 2007 roku w S., działając wbrew przepisom ustawy, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w krótkich odstępach czasu, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci co

najmniej 6 kilogramów amfetaminy, które to substancje zbył w trakcie kilku transakcji A. K. w cenie po 7800 złotych za jeden kilogram, celem sprzedaży innym osobom do dalszej dystrybucji, czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, podczas gdy oskarżony w tym czasie przebywał za granicą w Anglii, co potwierdził zarówno on sam jak i świadek K. S., a nadto przeprowadzone postępowanie dowodowe nie pozwala na wysnucie tak jednoznacznych wniosków, w sytuacji, w której Sądy obu instancji nie ustaliły czy w/w okresie oskarżonego podróżował samolotem lub innym środkiem transportu na trasie Polska-Anglia;

3. polegający na oparciu przekonania o winie oskarżonego wyłącznie na zeznaniach pomawiających go świadków A. K. (złożonymi do sprawy V Ds. (...), sprawy RSD (...) oraz protokołu konfrontacji przeprowadzonego do sprawy V Ds. (...)) i D. R., z jednoczesnym pominięciem dotychczasowej postawy oskarżonego w tym fakcie, iż nigdy nie był on osobą karaną za handel narkotykami;
4. polegający na rozstrzygnięciu o winie oskarżonego zwłaszcza, że oparte zostało ono jedynie na zeznaniach A. K. (złożonymi do sprawy V Ds. (...), sprawy RSD (...) oraz protokołu konfrontacji przeprowadzonego do sprawy V Ds. (...) i D. R., przy braku jakichkolwiek innych dowodów pozwalających na uznanie ich nieprecyzyjnych pomówień za wiarygodne i wystarczające do przyjęcia tezy wynikającej z aktu oskarżenia.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w K. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w K. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wywiedziona przez obrońcę skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy stwierdzić, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku

stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło to naruszenie mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

W tym kontekście podkreślić należy, że postępowanie sądowe w rozważanej sprawie nie jest obarczone żadnymi uchybieniami określonymi w art. 439 k.p.k., jak również innymi, które należałoby zakwalifikować jako rażące naruszenie prawa mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku. Lektura treści zarzutów kasacyjnych oraz ich rozwinięcia, zawartego w uzasadnieniu tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, może rodzić wątpliwości co do tego, czy autor kasacji wystarczająco wnikliwie zapoznał się z motywacyjną częścią orzeczenia Sądu *ad quem*. Uwaga ta poczyniona jest w kontekście obu zarzutów, przy czym pierwszy z nich odnosi się do oceny dowodów dokonanej w postępowaniu przed Sądem I instancji, drugi zaś, dotyczący błędu ustaleń faktycznych, jest zarzutem niedopuszczalnym w postępowaniu kasacyjnym.

Kasacja, powielająca zarzuty zwykłego środka odwoławczego, stanowi jedynie próbę spowodowania dokonania przez Sąd Najwyższy, niedopuszczalnej przecież, ponownej kontroli instancyjnej i to tylko z tego powodu, że skarżący, nie akceptując stanowiska Sądu *ad quem*, ponawia wyrażone już stanowisko procesowe.

W istocie zarzuty kasacyjne stanowią niewątpliwie próbę uczynienia z postępowania kasacyjnego trzeciej, merytorycznej instancji kontroli orzeczenia pierwotnego. Nie jest rolą Sądu Najwyższego czynienie własnych ustaleń faktycznych w przekazywanych mu do rozpoznania sprawach, do czego najwyraźniej dąży skarżący w taki, a nie inny sposób formułując złożony przez siebie nadzwyczajny środek odwoławczy. Pamiętać należy, a zwłaszcza na uwadze winien mieć to profesjonalny pełnomocnik będący adwokatem lub radcą prawnym, że celem postępowania kasacyjnego nie jest ani powielająca kontrolę apelacyjną ocena rozumowania sądu *meriti*, ani kontrola przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych (tak m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2012 r., V KK 125/12, LEX nr 1277781).

Wywiedziony w niniejszej sprawie nadzwyczajny środek zaskarżenia, oceniany zarówno przez treść samych zarzutów sformułowanych w jego *petitum*, jak i argumentacji powołanej przez obrońcę na jego poparcie, świadczy o

niezrozumieniu przez autora kasacji istoty instytucji uregulowanej w Rozdziale 55 Kodeksu postępowania karnego i tym samym nie mógł przynieść pożądanego przez niego rezultatu.

Odnosząc się do tożsamyh w swej treści zarzutów apelacyjnych rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k. Sąd Okręgowy wskazał z jakich powodów podziela ocenę Sądu meriti w zakresie uznania wiarygodności zeznań świadków A. K. i D. R. dostrzegając jednocześnie, że są to dowody, które wymagają szczególnie wnikliwej i krytycznej weryfikacji. Sąd Okręgowy miał na względzie fakt, że zeznania tych świadków stanowiły tzw. dowody z pomówienia. Odniósł się w tym zakresie zarówno do orzecznictwa Sądu Najwyższego odnośnie dowodów z pomówienia, a także do zagadnień doktrynalnych, by następnie szczegółowo i wyczerpująco omówić te kwestie w odniesieniu do realiów tej konkretnej sprawy. Uzasadnienie Sądu Okręgowego (s. 4-6 dokumentu sprawozdawczego) jest pełne, wszechstronne i wyczerpujące, a Sąd Najwyższy nie widzi potrzeby ponownego powielania tych argumentów w tym miejscu. Rzetelność procedowania w Sądzie II instancji nie może budzić wątpliwości.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

Implikacją przedstawionych powyżej rozważań Sądu Najwyższego musiało być orzeczenie na posiedzeniu o oddaleniu w formule kwalifikowanej - jako oczywiście bezzasadnej, wniesionej w tej sprawie kasacji.

Wobec uznania kasacji za oczywiście bezzasadną, bezprzedmiotowe okazało się rozpoznanie wniosku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. o wstrzymanie wykonania orzeczenia.

Kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążono skazanego.